

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRY RAINALDY

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΝΤΑΪΜΙΟΣ

ΦΟΥ περιπλανήθηκε στα στενά σοκάκια του Σεούλ, σάν σκυλί πούχασε τόν αφέντη του, ο Μύνα, τσακισμένος πειά από την κόφρασι, άποκοιμήθηκε τέλος στο κατώφλι της πόρτας ενός ξρημου κατάλειστου σπιτιού.

Εκείνες τις ημέρες τὸ Σεσίλ, ἡ ὄμορφη καὶ μυστηριώδης πρωτεύουσα τῆς Κορέας, ανεξάρτητος τότε, μὰ τώρα ἀπλῶς ἐπαρχία τῆς Ἰαπωνίας μετὰ τὸν Ρωσοϊαπωνικὸ πόλεμο, ἦταν ἀνάστατη.

Καθημερινῶς γινόντουσαν αἰματηρὲς μάχες μετὰξὺ τῶν Ἰαπωνικῶν στρατευμάτων καὶ τῶν Κορεανῶν ἐπασταστικῶν καὶ τῶν Κορεανῶν ἐπασταστικῶν καὶ οἱ δρόμοι τῆς ἦσαν γεμάτοι πτώματα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπασταστικῶν Μύνα, ἀπόγονος τῶν νταϊμῶς (τριχηλιτῶν) Φουκακούζα, τελευταῖο βλαστάρι τῆς θρυλικῆς αὐτῆς οἰκογενείας, οἰκογενείας ἥρώων καὶ ἀνοπάτων διοικητῶν τῶν στρατηγῶν τῆς Ἰαπωνίας, δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν Κορεατικὴ καταγωγὴ τῶν.

Ἄνδρας πειά, στὴν ἀσπὴ τῆς ἡλικίας του, μόλις κηρύχθηκε ὁ πόλεμος κ' ἔνοιωσε τις προθέσεις τῶν Ἰαπωνῶν νὰ ἰσοδουλώσουν τὴν πατρίδα του, ἄφησε τιμές, πλοῦτη καὶ ἀξιώματα, ποδοπάτησε καὶ τὴ μοναδική, τὴν ἀπειρη λατρεία του γιὰ τὸ Ἄνθος τοῦ Τείου, τὴν ἀγγελικὴ αὐτὴ κόρη ποὺ τόσο ἀγαπῶσε, κ' ἔτρεξε στὴν Κορέα, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπασταστικῶν.

Ἄνδρας πειά, στὴν ἀσπὴ τῆς ἡλικίας του, μόλις κηρύχθηκε ὁ πόλεμος κ' ἔνοιωσε τις προθέσεις τῶν Ἰαπωνῶν νὰ ἰσοδουλώσουν τὴν πατρίδα του, ἄφησε τιμές, πλοῦτη καὶ ἀξιώματα, ποδοπάτησε καὶ τὴ μοναδική, τὴν ἀπειρη λατρεία του γιὰ τὸ Ἄνθος τοῦ Τείου, τὴν ἀγγελικὴ αὐτὴ κόρη ποὺ τόσο ἀγαπῶσε, κ' ἔτρεξε στὴν Κορέα, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπασταστικῶν.

Μὰ ἀλλοίμονο!... Ὅσο γενναία κ' ἂν πολέμησαν οἱ ἥρωϊκοὶ ἐπασταστικῆς, δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν τίποτε. Νικηθῆσαν ἀπ' τοὺς Ἰάπωνες, συντριφῆσαν, ἀποδεκατίστηκαν. Κι' ὅσοι ἔζησαν ἀπ' τις πολυήμερες κ' αἰματηρὲς συμπλοκὲς, σκόρπισαν, γιὰ νὰ σωθοῦν, σὺς πὸ ἀτόμιες ἐπαρχίες, ἀφίροντας μονάχο στὴν τύχη του τὸν ἀρχηγὸ τους τὸν Μύνα, λειψανὸ ἀνίσχυρο καὶ κορνελισμένο ἐνὸς λυσσασμένου, μὰ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ναί... Ἡ Μοῖρα ἦταν ματαιωμένη μαζὺ του. Ὅλα τὰ σχέδια του

ἔχαν ἀποτύχει. Τὰ ὄνειρά του γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς πατρίδος του, σκόρπισαν σάν σύννεφα διωγμένα ἀπ' τὴν καταιγίδα. Οἱ σύντροφοί του ἦσαν πειά σφαγμένοι, φυλακισμένοι ἢ δραπέτες. Εἶχε ἀπομείνει κατὰμονος μέσα στὸ σφαγεῖο ἐκεῖνο, στὴν ἀποθέωσι τῆς ἀνθρώπινης αἰματηρῆς θυσίας στὸ βωμὸ τοῦ πολέμου.

Πόσο συχαινόταν τώρα τὴν ἐλεεινὴ αὐτὴ τρέλλα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴ λύσσα τους γιὰ τὸ αἷμα καὶ γιὰ τὴ σφαγή! Τί ἀπογοητεύσει. Τί κόφρασι. Τί ἀπειρη ἀρθία δοκίμαζε τώρα γιὰ τὴ σκληρότητα καὶ τὴν κτηνωδία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς!

Ἄχ! Ἄς μποροῦσε νὰ ξανάβρισκε τὴ γλυκεῖα του μουσική, τὴν κοινλιστικὴ μικροῦλα του, τὸ λατρευτὸ του Ἄνθος Τείου, κόρη μονάχη καὶ γαϊδεμένη τοῦ πανίσχυρου Γιαμάτα—Μὰ, ὁ ποικροῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ μυστικοσημειοῦ τοῦ Μιζάδου, τοῦ μεγάλου Μούτσου—Χίτο, γιοῦ τοῦ Ἡλιου.

Ἄς μποροῦσε, καθισμένος κάτω καὶ κρατώντας στὰ χέρια του τὰ μικροσκοπικὰ ποδαράκια τῆς, νὰ ζοῦσε μὲ τὰ χάρδια τῆς, μὲ τὰ φιλιὰ τῆς, ἀνάμεσα στ' ἀνδιωμένα χρυσαίνθημα, ποὺ ἡ ἀνάλαφρη μυρωδιά τους καὶ τὰ δόλωματρα χρώματά τους θὰ γέμιζαν τὴν ψυχὴ του μὲ καινούργιες ἐλπίδες καὶ θὰ φουσοῦσαν μέσα τῆς καινούργια ζωὴ.

Ἀναστένανε. Ἡ ἀνοχτὲς πληγὲς του λέρωναν τὴν κορνελισμένη καὶ λασπομένη στολὴ του μὲ ἄφρονες κηλίδες ἀπὸ ἔσοτὸ αἷμα... Ἐφερνε ἐπάνω του διη τὴ φοικὴ καὶ τὴν ἀγοιὰδα τοῦ πολέμου, αὐτὸς, ποὺ ἡ ψυχὴ του διωφοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη νὰ ξαναβροθῆ πάλι σὺς ὄχθες τῆς ἀλησιωμένης μακρῆς λήνης, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη

του, παντοτεινά, αἰώνια κοντὰ τῆς...

Ἄλλοίμονο!... Πέρασε ἀγύφιστα ἡ πολλὴ ἐκεῖνη κ' ἀξέχαστη ἐποχὴ, ποὺ κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του τὴ μικροῦλα καὶ γλυκεῖα μουσική, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἄνοιξι υφῆρνε τὴ γλυκερὴ νύχτα καὶ τὸ μυστηριώδες κ' ἀπαλὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σκόρπιζε σὺς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἀγάπη...

Καθισμένος σταυροπόδι, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν εὐγενῶν Μανδαρινῶν, καὶ μὲ τὸ κεφάλι του γυρισμένο πρὸς τὴν πόρτα, ἐμοιάζε ζωντανὸ ἀγάλμα τοῦ Πόνου καὶ τῆς Μιζέρας. Βυθίστηκε σὺς θλιβερὲς του σκέψεις, ἀπαθὴς κ' ἀδιάφορος σ' ὅτι γινόνταν γύρω του, ἀναίσθητος καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν μακρινὸ ἀντίπαλο τῆς φωτιᾶς καὶ τῆς σφαγῆς, ποὺ ἔξακολουθοῦσε σὺς ἀτόμιες συνωκιές τοῦ Σεούλ.

Ἐξαίρνα, ταράχτηκε σύγκορμος. Ἀπ' τὸ κεφάλι του, τὸ γεμῆτο ἀπόφασι καὶ λύσσα, ἔτσι καθὼς ἀπότομα τὸ ἀνασῆρωσε, πέρασε μὴ σκέψι τραγικὴ, ποὺ ἡ φροικὴ τῆς καθρεφτίστηκε στὰ σκοτεινὰ καὶ σκληρὰ του μάτια.

Χαρακίρι!...

Ναί!... Αὐτὸ ἔπρεπε νάνα τὸ τέλος του... Αὐτὸς, ὁ νταϊμῶς, ὁ μόνος ζωντανὸς πρίγκη Φουκακούζα, πῶχε γιὰ οἰκόσημὸ του τὸ Ἄχθος Λιονταριῶν, ποὺ στὴν ψυχὴ του φώληξαν ἡ ἀρετὲς καὶ τὰ προτερήματα τοῦ λιονταριοῦ καὶ τῆς παλῆας ἀριστοκρατικῆς γενιάς του, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ ἔτσι.

Μονάχη αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ θανάτου ἄξιζε γι' αὐτὸν, προνόμιο μοναδικὸ τῶν Μανδαρινῶν, ποὺ δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ οὐβῶν τὸ κεφάλι στὸ ἀνοικνένο σπαθὶ τῶν δειμῶν.

Χαρακίρι!...

Ἀπλάδι ἡ αὐτοκτονία. Τὸ γεμῆτο αἷμα καὶ φροικὴ ἀνοῖγμα τῆς κοιλιᾶς, μὲ τὸ χύσιμο τὸ ἀπότομο πρὸς τὰ ἔξω τῶν σπλάγγων, πρόνομιο τῶν ἀριστοκρατικῶν αἰματηρῶν, ποὺ μποροῦν μ' αὐτὸ νὰ ξεπλέων ἀτομικὲς ἢ οἰκογενειακὲς ἀτιμίες καὶ ἐγγλήματα.

Θὰ γλιτώνει ἔτσι τὸν ἀπρωτικὸ τοῦ τυφροκομοῦ θάνατο ὡς ἐπαναστάτης. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦσε ἡ περιπόλος νὰ τὸν πιάσει καὶ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα ἢ, πὸ χειρότερα ἀκόμα, τὸ σπαθὶ τοῦ δειμίου, θάδιε τὸ θάνατο σ' αὐτὸν, τὸν Μύνα, καὶ τὴν ἀτίμωσι στὸς ἀνηλίδατους προγόνους του.

Ἄνασάθησε στὸ ὑγρὸ χῶμα. Σταθερὰ τὰ δάχτυλά του ξεκοίμωσαν τὴ στολὴ καὶ παραμείρισαν τὸ μεταξωτὸ πονηκίμῶ του.

Ἡ κίτηνη γυαλιστερὴ κοιλιὰ του ἔμεινε γυμνὴ. Στὸ παράξενα φορεσιέννο καθαρὸ μέτωπό του καμμὰ οὐτίδα δὲν φαινόταν. Ἦταν γαλήνιο καὶ περῆφανο καὶ μονάχη τὰ μάτια του βγάδιαν φωτιές. Τὸ στόμα του εἶχε παραμορφθεῖ ἀπὸ μιὰ σκληρὴ ζαρωματιά, ποὺ φανερώανε ἀπόφασι καὶ κωφάριο ἀδάμωστο.

Τρόθῆξε τὴν παράξενη γαπωνέζικη κάμα του, μὲ λαβὴ ἀπὸ φέλιππος, τὴν κράτησε μὲ τις δυνὸ του παλάμες καὶ στήριξε τὴ σουβιερὴ κ' ἀνοικνένη αἰχμὴ τῆς στὸ μέσον τῆς κοιλιᾶς...

Μ' ἕνα ἀπότομο σκούνθημα, ἔχωσε τὸ λεπίδι ὡς τὴ λαβὴ καὶ κοντοστάθηξε. Κρῶς ἰδρωῶς μύσκεψε τὸ πρόσωπό του, μὰ οὔτε ἕνα νεῦρο δὲν σάλεψε στὸ κορμὶ του.

Μὲ μιὰ νέα βίαιη καὶ γοήγορη κίνησι πρὸς τὰ δεξιά, ἄνοιξε βαδὸ χαράκι στὴν κοιλιὰ του κ' ἕνα αὐλάκι δριμυτικὸ ἀπὸ ἄβρονο αἷμα ράντισε τὸ ἔδαφος γύρω του.

Πάλι κοντοστάθηξε. Τὰ μάτια του, πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὴν τρομάρα καὶ τὸν πόνο, δὲν σφάλισαν καθόλου. Τὰ βλέφαρά του ἔμειναν ἀκίνητα καὶ μονάχη τὰ δόντια του τρίξαν ἀταίσιμα μέσα στὸ μωσανογιμένο στόμα του.

Ἐνα τελευταῖο κωφάριο... Μιὰ τελευταία, ἰσπερᾶνθρωπη σκεδὸν, προσπάθεια ἀκόμα καὶ τὸ λεπίδι, κωφροῦ κ' ἀδυσώπητο, ἔκανε τὸν στεγρὸ περιπατὸ τοῦ ἀπ' τὸ δεξὶ μέρος ὡς τὸ ἄκρο ἀριστεροῦ τῆς αταραχημένης πειά κοιλιᾶς του...

Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι...

Ἦταν φρικτὸ, τρομακτικὸ, ἀταίσιμο...

Τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τοῦ Μύνα, παραμορφωμένο τώρα ἀπ' τὸν ἀπερι-

Ο Ο Ο Ο ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ Ο Ο Ο Ο

Ὁ διάσημος Γάλλος τραγικὸς Κορηγιός.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Τὰ θαύματα τῆς πτηνοτροφίας. Φυσικά κόκκινα αυγά. Τι γράφει ἕνα εἰδικὸ Ἀγγλικὸ περιοδικό. Τὸ Πασχαλινὸ ποτὸ τῶν Λομβαρδῶν. Πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους. Τὸ Πάσχα στῆ

Λίγο ἀκόμα καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ βάφονται τὰ αυγά μας γιὰ τὸ Πάσχα κόκκινα.

Ἐνας πτηνοτρόφος τῆς Βραζιλίας κατώρθωσε διὰ τῆς ἐπιλογῆς ν' ἀποχτήσῃ ὄρνιθες, ἡ ὁποῖες κάνουν μαύρα καὶ σιλιβὰ αυγά

«Ἐνας Ἀγγλος ἐπιστήμων, γράφει σχετικῶς τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Ἐθνος», ἔφερε στὸ Λονδίνο τέτοιες ὄρνιθες καὶ ἐλπίζει ὅτι διὰ τῆς διασταυρώσεως αὐτῶν, με ἕνα εἶδος ὄρνιθων ποὺ κάνουν αυγά χρώματος κυανοῦ, θὰ πετύχῃ αυγά... κόκκινα».

Τῆ μεταβολῇ τοῦ χρώματος τοῦ σποφλιοῦ τῶν αυγῶν τὴν πετυχαίνουν οἱ πειραματιζόμενοι πτηνοτρόφοι, ὄχι μόνον διὰ τῆς διασταυρώσεως τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ εἶδους τῆς τροφῆς ποὺ δίνουν στίς κόττες.

***

Στῆ Βόρειο Ἰταλία, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, οἱ χωρικοὶ τῆς Λομβαρδίας, μετὰ τὴν Πασχαλινὴ λειτουργία, πίνουν, μὲ τὸν βροῦν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἕνα ποτὸ, τὸ ὁποῖο φτιάχνουν με σιρόπι ἀπὸ... ντομάτα καὶ οἰνόπνευμα κόκκινο.

Τὸ ποτὸ αὐτὸ τὸ ἀφίνουν ὅλη τὴ νύχτα τοῦ Μ. Σαββάτου στὸ νεκροταφεῖο, καλὰ σφραγισμένο, πάνω στοὺς οἰκογενειακοὺς τῶν τάφους.

Ἀφοῦ δὲ πιῶνε ὅλοι ἀπὸ αὐτό, ἀφίνουν λίγο μέσα καὶ τὸ δειλινὸ τῆς ἴδιας ἡμέρας πηγαίνουν στὸ νεκροταφεῖο καὶ τὸ χύνουν σὲ τρεῖς δόσεις πάνω στὸν τάφο τῶν προγόνων τους, λέγοντας:

Ἀνάστη ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεός, ἄς τ' ἀκούσει ὁ κάθε πιστὸς

κάθε καλὸς χριστιανός, εἴτε πεθαμένος εἶνε, εἴτε ζωντανός.

Ἐπειτα σπάζουν τὸ μπουκαλάκι ποὺ εἶχε τὸ ὑγρὸ καὶ τὸ θάβουν σὲ μιὰ ἀκροῦλα τοῦ τάφου.

***

Στὰ χωριά τῆς Λιουμπλιάνας, στῆ Σερβία, δταν γίνεται ἡ Ἀνάστασις στὴν ἐκκλησία, οἱ γεωργοὶ ὀδηγοῦν ἐκεῖ τὰ βόδια τους, τ' ἀλογά τους, τὰ κριάρια τους. Ὁ παπᾶς ἔχει μέσα στὴν ἐκκλησία δέσμες πράσινο χορτάρι καὶ δταν μαζευτοῦν ὅλα τὰ ζῶα τοῦ χωριοῦ, δίνει στὸ λαοῦ τὸ καθενὸς ἀπὸ μιὰ δέσμη.

Ἡ δέσμη αὐτὴς τοῦ χορτοῦ εἶνε τὸ δῶρο τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὰ ζῶα, γιὰτὶ ἐξέστειναν τὸν ἀναστηθέντα Χριστὸ δταν ἦταν μικρός, μέσα στῆ φάτνη.

Τὰ δέματα αὐτὰ τοῦ γλωροῦ χορτοῦ, τὰ τρῶνε τὰ ζῶα δταν γυρῶσιν στοὺς σταύλους των, ἀφοῦ τὰ ραντίσουν με ἁγιασμό.

γχαπτο πόνο, ἔμοιαζε σὰν τὶς βουκολακισμένες φάτσες τῶν νεκρῶν Κινέζων, ποὺ βλέπομε τόσο συχνὰ στὰ παράξενα βάζα τους...

Ἐπᾶψε παιὶ ὁ Μύκας, ὁ νταϊμιὸς Φουκακούζα, νὰ ζῆ... Τὰ κέρινα δάχτυλά του χαλάρωσαν παιὶ τὸ σφιξιμό τους στῆ λαβὴ τοῦ στυλέτου, κι' ἀπόμεινε μονάχο τὸ εὐγενικὸ ὄπλο, μπηγμένο ἀκόμα στὴν πλατεῖα καὶ βαθεῖα κατακόκκινη πληγῇ...

Τὰ φωτεινὰ μάτια τοῦ νέου σφάλησαν γιὰ πάντα. Καὶ τὸ στόμα του ξαναπῆρε τὴν πρώτη ἐμφρασί του... Μιὰ ἀπόκοσμη γαλήνη ἀπλόδηκε στὰ παραμορφωμένα χαρακτηριστικά του, κι' ἡ ψυχὴ του πέταξε σὲ κόσμους πῶ ἀγνοῦς καὶ πῶ εὐτυχιμένους...

Σερβία. Τὸ δῶρο τῶν ζῶων ποὺ ζέσταναν τὸ Χριστὸ ὅταν γεννήθηκε. Ἐνα Σερβεῖο ἀναστάσιμο τραγεῦδι. Ἡ Πασχαλινὴ «μουζᾶ» τῶν Ἀλβανῶν, κτλ.

Τὸ πρωὶ τῆς Ἀναστάσεως στὸ Βελιγράδι τῆς Σερβίας περιέρχονται τὰ σπίτια χωριατοποῦλες στολισμένες με λουλούδια ἢ Γύφτισσες καὶ τραγουδοῦν ἕνα παράξενο μελαγχολικὸ τραγοῦδι, χορεύοντας ἕναν πρωτότυπο χορὸ. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶνε μιὰ εὐχὴ στῆ γῆ, νὰ καρποφορήσῃ, νὰ δώσῃ ἄφθονο σιτάρι καὶ δημητριακά, νὰ πλουτίσουν οἱ γεωργοὶ καὶ νὰ γεμίσουν τὰ κελάρια τους.

Φεύγοντας κατόπιν ἡ χωριατοποῦλες, οἰχνοῦν σὲ κάθε σπιτιοῦ τῆ οἰκία κι' ἀπὸ ἕνα πράσινο χλωρὸ κλαδί.

Τὸ τραγοῦδι δὲ ποὺ λένε εἶνε πάνω-κάτω τὸ ἑξῆς:

Ἀγεστήθη ὁ Χριστὸς, ὁ ἐπουράνιος Θεός, κι' ἐσχίστηκε ἡ γῆ, καὶ τὰ βᾶθῃ ταραχτήκαν, καὶ οἱ τάφοι ἀνοιχτήκαν, καὶ μέσα ἀπὸ τὸ χαλασμὸ τῆ βουῆ καὶ τὸ κακό, φῦτρωσε νέα ζωὴ, τοῦ Θεοῦ ἡ προσταγή. Ἔτσι νὰ σχιστῇ ἡ γῆ, κάθε πέτρα ν' ἀνοιχτῇ, καὶ νέα ζωὴ νὰ βγῆ, τὸ σιτάρι, τὸ κριθάρι, ὅλα στοῦ Θεοῦ τῆ χάρι. Νὰ καρπίσουν τὰ κλαριά,

ὅλα νᾶναι μιὰ χαρὰ, τὰ ἀμπέλια νὰ γεμίσουν, οἱ χωριάτες νὰ πλουτίσουν, καὶ νὰ καλοπαντρευτοῦν, οἱ λεβέντες νὰ χορεύουν, με τὶς χούφτες νὰ ξοδεύουν καὶ οἱ γέροι με χαρὰ νὰ ἀπλώνουν τὴν ἀριδα, κεῖ κοντὰ εἰς τὴ γονιά, καφεκοῦτι καὶ τσιμπιδα, κομπολόγι καὶ τσιμποῦκι, καὶ ρακί κι' ἐφημερίδα, κι' ἡ γρηὰ νὰ πᾶν νὰ φέρῃ τὸ σπιρτόζο ἀπ' τὸ βαγέρι.

***

Στὴν Ἀλβανία, οἱ Καθολικοὶ Ἀλβανοί, τὸ πρωὶ τοῦ Πάσχα πίνουν «μπουζᾶ» (ἐθνικὸ ἀλβανικὸ ρόφημα), κυττάζοντας πρὸς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Ὅποιος Ἀλβανὸς εἶνε στὴν ξενιτεῖα, θεωρεῖ ἀπαραίτητο τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὸ μπουζᾶ, τὸν ὁποῖο, ἂν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν προμηθευθῇ ἐπιτοπίως, θὰ τὸν παραγγεῖλῃ ἐγκαίρως ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Γιὰ τοῦτο οἱ δικοὶ μας τοὺς χοροῖδεύουν καὶ τοὺς λένε:

Κι' ἡ μύγια ἔχει δυὸ φτερά, μὰ αὐτὸ δὲν κάνει, κι' ὁ Ἀρβανίτης με «μπουζᾶ» Χριστὸς Ἀνάστη κάνει!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ὅταν ὁ πρῶην Κάιζερ τῆς Γερμανίας ἐπιθεώρῳσε πρὸς ἑτῶν κάποιο στρατιωτικὸ σῶμα, στυμᾶτῃσε μπρὸς τ' ἕνα φαντάρο καὶ τὸν ρώτησε πῶς ὀνομάζεται.

— Ἀντρέ! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἐρεῖς, πρὸςθεσε ὁ αυτοκράτωρ, ὅτι ἔχεις ἕναν περίφημο σινονόματο, ποὺ πῆγε ὡς τὸν Βόρειο Πόλο;

— Δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτό, τοῦ εἶπε ὁ ἀλόκοῦς φαντάρος. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω σχετικῶς εἶνε ὅτι ὁ λοχαγὸς μας σήμερα τὸ πρωὶ, μόλις ἔμαθε ὅτι θὰ ρθῆτε νὰ μᾶς ἐπιθεωρήσετε, μᾶς εἶπε ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ βρισκεται στὸ... Βόρειο Πόλο!...